

tage hensyn til forældrene, men fordi det er hensigtsmæssigt for kommunernes planlægning. Hvis ikke det er systemtænkning og imod kristelig politik, så ved jeg ikke, hvad det er.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til fru Line Barfod: Jeg synes, fru Line Barfod kører lidt rundt i det, når hun siger, at det er selvmodsigende osv., osv., så jeg vil gerne gentage, at Kristeligt Folkeparti ønsker at tage udgangspunkt i barnet, og vi ser bestemt ikke, at det er dårligere vilkår for et barn, om det i nogle måneder skal passes af forældre, som ikke har andre problemer end ledighed. Og her vil jeg så også sige, at jeg ser meget på, at der er stor forskel på, om barnet er 1 år eller det er 2½ år, eller hvordan det er.

Til SF's ordfører på området vil jeg sige om rådighedsreglerne, at Kristeligt Folkeparti er gået med i den arbejdsmarkedsreform, som lige er vedtaget, og der står jo sådan set også alle kontanthjælpsmodtagere til rådighed for arbejdsmarkedet. Og med netop det forslag, som her ligger på bordet, vil man jo give en ekstra udstrakt hånd til de kontanthjælpsmodtagere og andre ledige, som får tilbudt et arbejde; man siger, at de skal hoppe foran i køen, sådan at de med det samme kan komme ud på arbejdsmarkedet. Jeg ser det som en stor hjælp til de mange kontanthjælpsmodtagere og ledige, som gerne vil hurtigt ud på arbejdsmarkedet; jeg ser det som en udtrakt hånd til dem.

Til fru Margrethe Vestager vil jeg sige, at det optimale jo netop er, at alle forældre frit kan vælge, hvornår, hvor og hvordan deres børn skulle passes, men da situationen ikke endnu er sådan i alle kommuner, bliver man nødt til at prioritere, og jeg synes, den prioritering, der lægges op til i det her forslag, er en god måde at gøre det på.

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg vil gerne takke for debatten og de mange synspunkter, der er kommet frem.

Jeg kan roligt konkludere, at der er delte meninger om lovforslaget. Det har vi jo også kunnet se af høringssvaret, så jeg vil sige, at debatten og argumenterne kommer ikke bag på mig.

I debatten har flere været inde på bekymring for, at børn af arbejdsløse igen vil blive nedprioriteret. Den bekymring vil jeg gerne tage alvorligt, og derfor har jeg også lagt vægt på, at det i lovforslaget er præciseret, at *alle* børn har mulig-

hed for at få en plads i et dagtilbud, og at kommunen skal fastsætte en forventet længste ventetid. Det er ikke det samme som en pasningsgaranti, det er jeg fuldstændig med på, men det gør, at man som forældre kan følge med i, at man ikke bliver sprunget over igen og igen.

Kl. 13.30

Jeg vil også gerne understrege, at der ikke med lovforslaget ændres på børns grundlæggende muligheder for at komme i dagtilbud. Jeg vil derfor også godt fremhæve, at dagtilbud fortsat er for *alle* børn, og at dagtilbud ikke kun er for at passe vores børn, men også for at give børnene et socialt og pædagogisk tilbud, et rum, hvor de netop kan udvikle sig og tilegne sig en række færdigheder, som de har brug for videre frem i livet.

Jeg synes måske så, at kikkerten skal sættes lidt mere for det øje, der ser på, at der med lovforslaget ændres på den rækkefølge, børn får anvist en plads. Det er så ganske rigtig, som det er blevet sagt, at det bliver lettere for kommunerne at tage hensyn til en række forhold, som har generet forældrene, og det er f.eks., at man kan sikre, at søskende kommer i samme daginstitution. Det har der ikke været meget fokus på i den her debat, men det er jo et problem for de forældre, der oplever, at de, fordi man kører stramt efter et anciennitetsprincip, skal køre fra den ene ende af byen til den anden ende af byen.

Der bliver jeg nødt til at rette fru Sanne Rubinke med hensyn til den misforståelse, at man bare kan tage de hensyn i dag. Det kan man ikke. Hvis der er kommuner, der har gjort det, har det været i strid med loven. Men nu bliver det altså muligt.

Der er også nogle kommuner, der har meldt ind, at det, fordi man kørte strengt efter anciennitetsprincippet, kunne være problematisk, når der så var en stor årgang børn, der gik ud, og man dermed ikke fik det miks af forskellige aldersgrupper, man egentlig gerne ville præge institutionen med.

Der har også været problemer med, at der er kommet mange tosprogede børn i én daginstitution, hvilket gjorde det svært at integrere og arbejde med sprogstimulering og andet. Det havde været bedre, hvis de havde været fordelt ud over flere forskellige daginstitutioner.

Det er de hensyn, man kan tage med den nye lov.

Så jeg må altså blankt afvise, at det her er udtryk for systemtænkning, og så synes jeg, debatten lidt har været udtryk for, som det også blev